

(szilakos)

Pénteki ráolvasások

Ráolvasás a szegények gazdagodására

PÁRATLAN OLDAL - LXIX. évfolyam, 8. szám, 2025. február 21.

Mindenki csodálkozik, hová lettek Magyarországon a szegények? A csodálkozás érthető. Mégiscsak a kommunizmus - 1945-től 2010-ig – hárommillió koldusának országáról beszélünk, ha emlékeznek még rá. Politikai gyerekkoromból rémlik, hogy annak idején valamilyen SZETA-nak – Szegényeket Támogató Alapnak? – nevezett civil mozgalom kutatta fel a kommunizmus elhazudott szegényeit, szinte egyenként, hogy támogathassa őket. Így harcolt a kommunizmus ellen, amire ma is csak azt mondhatom: „derék!”, noha ezt a harcot kivételesen nem én vezettem. Ma más a helyzet: ami tegnap derék volt, ma nem derék, sőt, kifejezetten kártékony. Fölér egy hazaárulással. Nem kell mondanom, hogy ma a SZUVÉHÁ úgy csapna le - mint ahogy le is csap! – egy ilyen úgynevezett civil szervezetre, mint gyöngytyúk a takonyra. Mert napnál világosabb, hogy tevékenysége nem a nemzetközi kommunizmus, hanem a nemzeti szuverénizmus hadállásai ellen irányul. Ráadásul egy nyugati felforgatóközpont - Brüsszel! - pénzen és a Sárkány karmesteri vezényletével. A szegények eltűntek Magyarországról, mint a kámfor, aki tehát kutatni, pláne támogatni merészeli őket, nyilvánvalóan rosszban sántikál. Provokálja, rágalmazza, rossz színben tünteti fel a Hazát. De hál' isten vannak még bátrak, akik mernek. Minap is előállt egy kutató – aki értünk kutat, nem ellenünk –, és kimondta az igazságot: ma, 2025-ben jobban élnek nálunk a szegények, mint 2010-ben éltek a gazdagok. Fene a jódolgukat, ugye?! De ha így van, hogy lehetne őket szegényeknek nevezni? Térjünk már észre, drága kutatók! A patrióta Magyarországon csak gazdagok vannak, és pedig háromféle gazdag: nagyon gazdag, közepesen gazdag és kismértékben gazdag. De szegények – nincsenek.

„Hogyhogy nincsenek?” – dörrennek ránk erre csípőre tett kézzel a Brüsszelből szalajtott álcivilek – hétpróbás ügynökök, minden hájjal megkent lakájok és bérencek, fizetett provokátorok és egyéb puccsisták –, és azonmód elő is állnak valamilyen dajkamesével vagy ordas hazugsággal. Ilyenekkel: „És amikor - mondják őskajánul – télvíz idején sötétedéskor a borsodi falvakból csapatostól megindulnak a szegények tűzifáért az erdőbe?!” De hát az ég szerelmére, drága jó puccsisták, nem szegények azok, hanem tetterős, egészséges fatolvajok! Erős demokráciában még a fatolvajok is erősek! A gyengék, gyámoltalanok, nyápicok messziről elkerülik az erős demokráciát. Tudják, hogy számukra itt fű nem terem! Úgyhogy hiába tetszenek nálunk szegények után kutakodni - *nyema* szegények, *nyista* szegények, *nix* szegények! És a többi gyengét – idegyengét, elmegyengét, akaratgyengét, migránsgyengét, romagyengét, identitásgyengét – is hiába keresik. A győztesek és sikeresek országában nincsenek vesztesek. A lúzereket máshol keressék, ne itt. Először is talán saját magukban. Panaszkodjanak csak Brüsszelnek, küldözgessék feljelentéseiket, toporzékoljanak, siránkozzanak! Nekünk ilyesmire nincs időnk. Az erőseknek nem kenyerük a siránkozás. Nekem sem az. Az erősek teszik a dolguk. Egyre erősebbek, egyre sikeresebbek, egyre gazdagabbak. Dagadnak a százmilliárdoktól! Jó példával járnak elől. Ők a nemzet fátylavivői; mutatják az utat a közepesen és a kismértékben milliárdosoknak: csak előre, ne hátra!

Mi kezdettől fogva azt mondjuk: elég a szerencsétlenkedésből! Forrasszuk a brüsszeli propagandisták torkára a nemzetellenes káromást: „Így nem lehet, úgy nem lehet, úgyse fog sikerülni, Magyarország Európa legszegényebb országa volt, és az is marad!” Nem folytatom. A magyaremberek nem hírből ismerik a nihilista brüsszeli blablát. Mi azt mondtuk: át kell törnünk a baloldali cinizmus falát, vagy legalábbis meg kell kerülnünk azt. Esetleg át kell másznunk rajta. Nem élhetünk örökké brüsszeli kék bogyókon. Rá kell ébrednünk a valóságra. És mi a valóság? A valóság az – piros bogyó be! –, hogy nagyok

vagyunk, erősek vagyunk, sikeresek vagyunk, milliárdosok vagyunk! Talán a legboldogabb mátrix a Földön! Itt válik el egymástól élesen a szegénységpárti Brüsszel és a gazdagságpárti patrióták alapállása. Mi nem teketóriázunk, nem lacafacázunk, nem tötyörészünk, hanem kertelés nélkül kimondjuk: a szegénységgel végezni kell! El kell tiporni a gyalázatost, mint egy penészbogarat! Én személy szerint legszívesebben szíjat hasítanék a szegénység hátából! Akár sikerülni fog ez, akár nem, egyet mondhatok: nincs az a pénz, amiért én feltett kézzel megadnám magam a szegénységnek! Mert igenis van védekezés ellene! Szegénység ellen legjobb védekezés a gazdagság! Ez a nemzeti kormány álláspontja. Ezt a védekezést kell gyakorolni és megtanítani a szegényeknek minden uniós országban. Megértetni velük, hogy a szegénységre nincs jobb gyógyír, mint a gazdagság. Mit gondol, miért hintettük tele milliárdosokkal a nemzeti együttműködés rendszerét, ami ma már hungarikumnak számít. Milliárdosokkal nálunk Dunát, sőt, talán Tiszát lehetne rekeszteni ma már. Nézze meg, hány milliárdosa volt Magyarországnak 2010-ben, és hány van most! Ismeri a jelszót: „Legyen ön is milliárdos!” Nálunk ez minden szegény alkotmányban rögzített joga! Az pedig, hogy gazdag legyen, nemcsak joga, hanem kötelessége is! A Haza elvárja tőle.

Hadd tegyek itt egy kitérőt! A kedves hallgatók nyilván tudják, hogy lassacskán az egész ország – beleértve szűkebb pátriámat, rokonaimat, gyerekkori pajtásaimat, ivócimboráimat, diáktársaimat, csapattársaimat, harcostársaimat – gazdagabb, mint én magam vagyok. Az a pár millió, amit – szégyenszemre – bevallhatok, legfeljebb arra jó, hogy felkerülhessek a kismértékben – egészen kis mértékben – gazdagok listájára. Hogy lehet ez? Azt hiszik, én talán nem akarok jó példával elől járni? Dehogynem akarok! Csak nekem nem szabad a saját meggazdagodásomra gondolni. Nekem az ország meggazdagodására kell gondolnom szüntelen. Ezért pörgök, ezért lótok-futok Csádtól Dubájig, Indiától Floridáig, Kijevtől Moszkváig, egész nap a kapszlit kapdosva a történelem futószalagjánál. Erre kapok felhatalmazást négyévente a magyaremberektől. Másnak nem adnának. Ha én nem vállalnám, nagy bajban lennénk. A felém háromló féktelen és ellensúlyok nélküli bizalom – ez az én gazdagságom. Többet ér ez nekem minden milliárdnál. Az én milliárdjaim láthatatlanok. Mert én belül vagyok milliárdos. Mit bánom, ha ujjal mutogatnak rám: „Ez az, aki feltalálta a szegénység elleni védekezés leghatékonyabb módszerét, mégsem tud profitálni saját találmányából úgy, ahogyan Rogántóni barátja profitál az övéből!” Se baj. Legközelebb majd megkérdezem tőle, hogyan csinálja. Az Aranypolgártól – Tornadó Trumptól az *Utódlás* sorozatból – meg is kérdeztem egyszer: „Mondd, hogy csinálod? Hogy tudsz ennyire sikeresen védekezni a szegénység ellen?” Azt válaszolta: „Nagyon egyszerű. A milliárdjaimmal. Milliárdokkal veszem körül magam. Olyan betonfal ez, amin nincs az a robusztus szegénység, ami át tudna törni. Akárhányszor csak rohamot indít ellene, annyiszor kell véres fejjel visszavonulót fújnia.”

Lényeg a lényeg: milliárdokkal szemben a szegénységnek nincsenek esélyei. Szegénység ellen legjobb védekezés a gazdagság. Így lesznek nálunk a nemzet motorjai a nagymértékben milliárdosok mellett a kismértékben milliárdosok is. Így erősödik az ország bicepsze. Ha már elég erős, behúzzunk Brüsszelnek egy akkorát, hogy az AfD köré húzott nemzetközi tűzfal adja a másikat!